

— mērķis bija nevis kaitēt Kīprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un

— iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītāju noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītāju zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kīpra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

(¹) Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt*/Padome, *Recueil*, 975. lpp.

(²) Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — Theophilou/Komisija un ECB

(Lieta T-293/13)

(2013/C 226/25)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Christos Theophilou (Nicosia, Kīpra) un Eleni Theophilou (Nicosia) (pārstāvji — C. Paschalides, Solicitor, un A. Paschalides, lawyer)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— piespriest kompensāciju EUR 1 583 479,00 apmērā pamatojoties uz to, ka 2013. gada 26. aprīļa Saprāšanās Memoranda starp Kīpru un atbildētājām 1.23.–1.27. punktā paredzētie nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku, proti, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantam un Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 1. Protokola 1. pantam;

— atzīt attiecīgos nosacījumus par spēkā neesošiem un steidzami piespriest līguma par Eiropas Stabilitātes mehānismu (turpmāk tekstā — “ESM līgums”) 14.–18. pantam paredzēto finansiālās palīdzības instrumentu pārskatīšanu atbilstoši tā 19. pantam saskaņā ar Tiesas spriedumu un ņemot vērā izmaiņas, lai izpildītu Tiesas spriedumu, un

— ciktāl pirmajā punktā prasītā kompensācija nenozīmē, ka attiecīgie nosacījumi tiktu atcelti, izdot rīkojumu par kompensāciju par LESD 263. panta pārkāpumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza piecus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka attiecīgie Saprāšanās Memoranda nosacījumi ietvēra prasības, kuras ir nopietnā pretrunā privātpersonu aizsardzībai paredzētām normām ar augstāku likuma spēku (¹), jo:

— minētā norma ir ar augstāku likuma spēku, jo tās ir tiesības, kas ir iekļautas Hartā un ECPAK [Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija];

- atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam un LES 6. panta 2. punktam atbildētājiem ir pienākums ievērot un likt ievērot Hartā un ECPAK garantētās pamattiesības, un
- noguldījumi bankā ir īpašums iepriekš minētā Hartas 17. panta un ECPAK 1. Protokola 1. panta izpratnē.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie pārkāpumi, tos ņemot kopā, ir tik plaši, ka tie ir uzskatāmi par nopietnu normu ar augstāku likuma spēku pārkāpumu, jo:
- laikā, kad prasītājiem tika atņemti to noguldījumi bankā, nepastāvēja “nosacījumi, kuri ir paredzēti tiesību aktos”, kuri būtu ietverti *acquis* attiecībā uz noguldījumu bankā atņemšanu, pretrunā Hartai un Protokolam;
- prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi “laikus [ne]izmaksā[jot] taisnīgu kompensāciju”, pretrunā Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam;
- noguldījumu atņemšana ir pretlikumīga *prima facie*, izņemot, ja “ievērojot proporcionalitātes principu [...] t[ā] ir nepieciešam[a] un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.”⁽²⁾;
- atbilstoši Hartas 17. pantam un Protokola 1. pantam izvērtējot sabiedrības intereses, netika ņemta vērā svarīgā sabiedrības interese novērst paniku un līdzekļu izņemšanu no bankām īsā un vidējā termiņā;
- mērķis bija nevis kaitēt Kīprai vai to sodīt, bet gan palīdzēt tai un eurozonai, nodrošinot stabilitāti un tādējādi atvieglot, nevis izsist no līdzsvara, tās finanšu institūcijas un ekonomisko dzīvotspēju, un
- iejaukšanās nebija samērīga attiecībā pret leģitīmo mērķi, jo 2012. gada ESM līguma 3. panta mērķis ir “mobilizēt finanšu resursus un, ievērojot stingrus nosacījumus [...] sniegt atbalstu ESM dalībniekiem, kuriem ir vai draud smagas finanšu problēmas, stabilitātei, ja tas ir obligāti nepieciešams, lai pasargātu visas eurozonas un tās dalībvalstu finanšu stabilitāti”, neparalizējot to ekonomiku.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana nebija ne nepieciešama, ne samērīga.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka rezultātā atbildētāju dēļ prasītājiem tika atņemti viņu noguldījumi bankā, jo, ja nebūtu acīmredzamā pārkāpuma, prasītāju noguldījumi bankā būtu bijuši aizsargāti ar Hartā un Protokolā paredzētajām tiesībām, tādējādi prasītāju zaudējumi bija pietiekami tieši un paredzami.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka iepriekš minētie apgalvojumi ir pamatoti un attiecīgie nosacījumi ir jāatceļ, neskatoties uz to, ka attiecīgo nosacījumu adresāts bija Kīpra, jo tie skar tieši un individuāli katru no prasītājiem tādēļ, ka attiecīgie nosacījumi un veids, kā tie tika ieviesti, ir pretrunā Līgumam un/vai tiesiskumam tā piemērošanā un/vai, ciktāl tiek apgalvots, ka prasītāju noguldījumu bankā atņemšana bija pilnvaru nepareiza izmantošana, jo tā bija prettiesiska un pretrunā LES 6. panta 1. punktam.

⁽¹⁾ Skat. 1971. gada 2. decembra spriedumu lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Padome*, Recueil, 975. lpp.

⁽²⁾ Hartas 52. panta 1. punkts.

Prasība, kas celta 2013. gada 27. maijā — Fialtor/Komisija un ECB

(Lieta T-294/13)

(2013/C 226/26)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Fialtor Ltd (Belize, Belize) (pārstāvji — C. Paschalides, Solicitor, un A. Paschalides, lawyer)

Atbildētājas: Eiropas Centrālā Banka un Eiropas Komisija